

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Με έμπειρο και αποτελεσματικό πλήρωμα

Η τεχνοκρατική ικανότητα των Ελλήνων πολιτικών τόσο στο μανάτζμεντ όσο και στη διαπραγμάτευση είναι -με λίγες εξαιρέσεις- ανύπαρκτη. Το πολιτικό μας σύστημα φρόντισε από τη δεκαετία του 1980 και μετά να καταφύσει τη ραχοκοκαλιά της δημόσιας διοίκησης. Υπάρχει σε κάθε υπουργείο μια ομάδα αφοσιωμένων και ικανοτήτων υπαλλήλων στους οποίους μπορεί να στηριχθεί κάποιος, αλλά λείπει η στέρεη βάση μιας υπηρεσίας που ξέρει τους φακέλους και τα νούμερά της. Μην ξεχνάτε ότι πριν από την κρίση ήταν αδύνατον για έναν υπουργό να γνωρίζει πόσους ακριβώς υπαλλήλους έχει. Έχουμε βεβαίως και τους περιώνυμους συμβούλους, οι οποίοι αδυνατούν να

βρουν δουλειά στον ιδιωτικό τομέα, γυροφέρνουν στα κομματικά γραφεία και κατόπιν βαφτίζονται ειδικοί σύμβουλοι. Η αδυναμία του ελληνικού κράτους να φέρει σε πέρας δύσκολα εγχειρήματα οδηγεί πάντοτε στη συγκέντρωση όλων των υποθέσεων στο πρωθυπουργικό γραφείο και τη μικροδιαχείριση. Ο πρώην πρωθυπουργός κ. Σαμαράς άρχισε πολύ γρήγορα να τηλεφωνεί ο ίδιος σε γενικούς γραμματείς ή γενικούς διευθυντές, προκειμένου να ξεκολλήσουν τα περίφημα προαπαιτούμενα. Είναι ντροπή να το λέμε, αλλά τα καταραμένα μνημόνια ήταν τα πρώτα και μοναδικά επιχειρησιακά σχέδια πάνω στα οποία εργάστηκαν πολύ σκληρά εξαιρετικοί δημόσιοι υπάλληλοι και μια

μικρή ομάδα αξιωματούχων. Τι έκαναν όμως ορισμένοι παμπόνηροι παλαίκομματικοί παράγοντες; Οχυρώνονταν πίσω από διαρροές και κορώνες περί εθνικής κυριαρχίας για να κρύψουν είτε τη γύμνια τους είτε τη φαυλότητά τους. Τους ενοχλούσε που δεν μπορούσαν να διορίσουν όποιον ήθελαν ή να ξοδέψουν χρήματα χωρίς προέγκριση από το Γενικό Λογιστήριο. Αυτό τους ένοιαζε και τίποτα άλλο.

Τα λέμε όλα αυτά γιατί η σημερινή κυβέρνηση θα χρειασθεί πολύ μεγάλη τεχνοκρατική υποστήριξη, στη διαπραγμάτευση αρχικά και κατόπιν στην υλοποίηση οιασδήποτε συμφωνίας. Όλα μπορεί να πάνε στραβά λόγω αυτής της παθογένειας. Και επειδή, όπως

συμβαίνει με κάθε νέα κυβέρνηση, υπάρχει καχυποψία και απέραντη σκωμολογία, θα είναι πολύ δύσκολο να εμπιστευθεί δημόσιους υπάλληλους και τεχνοκράτες που έχουν ξανακάνει τη δουλειά. Χρόνο δεν έχουμε πολύ όμως. Είμαστε μια μικρή χώρα και οι άνθρωποι που μπορούν να φέρουν σε πέρας αδύνατες αποστολές είναι ελάχιστοι. Στο τέλος της ημέρας δεν έχει επίσης καμία σημασία αν είναι δεξιό, αριστερό ή ό,τι άλλο. Ας ελπίσουμε πως ο πρωθυπουργός και το οικονομικό επιτελείο θα αντιληφθούν αυτή την αλήθεια, γιατί θα είναι κρίμα να βρούμε τη σωστή πορεία και να βυθιστούμε επειδή το πλήρωμα είναι άσχετο ή λίγο...

Η ΑΥΓΗ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΡΗΣΤΟΥ

Η θλιβερή περίπτωση Σαμαρά!

Ο Αντώνης Σαμαράς, αναφερόμενος στην επιστολή του κ. Τσίπρα προς τη Γερμανίδα καγκελάρια, χαρακτηρίζει ως «θέατρο» της υπερήφανης διαπραγμάτευσης το να ενημερώνει, όπως λέει, τους ξένους ηγέτες ότι η κατάσταση της χώρας είναι απελπιστική, την ώρα που διαβεβαίωνε τον ελληνικό λαό ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα, ούτε με τη ρευστότητα, ούτε με τα δάνεια, ούτε με τις συντάξεις. Και προσέθεσε: «Υπερηφάνεια είναι να βγάζεις τη χώρα από την κρίση, να μην έχεις ανάγκη από άλλα δανεικά και να μην κλαίγεσαι στους ξένους ηγέτες.» Είναι ο ίδιος άνθρωπος που στις 24.8.2012 στο Βερολίνο, όταν του ζητήθηκε από τους Γερμανούς δημοσιογράφους να σχολιάσει την περίοδο που αντιπολιτεύταν το Μνημόνιο, απάντησε: «ουδείς αναμάρτητος!» ΟΙ ΚΟΡΩΝΕΣ του για τις λάθος συνταγές του Μνημονίου και οι διακηρύξεις από το Ζάππειο ήταν αμαρτίες! Γιατί ήταν αμαρτίες; Επειδή ως ευσεβής χριστιανός έλεγε ψέματα στον ελληνικό λαό για να τον ξεγελάσει; Ο άνθρωπος που ποτέ δεν διαπραγματεύτηκε τίποτα, με αντίτιμο την πρωθυπουργική καρέκλα, αδυνατεί να κατανοήσει ότι τα χαρτιά και οι απειλές που χρησιμοποιούνται σε μια σκληρή διαπραγμάτευση, όταν αυτή εξυπηρετεί εθνικά συμφέροντα, δεν έχουν όρια. Και τι τέλος πάντων αναφέρει ο Αλ. Τσίπρας σε αυτή την επιστολή; Ότι αν συνεχιστεί η χρηματοπιστωτική ασφυξία προς τη χώρα και αν τα χρήματα της ελληνικής κυβέρνησης δεν επαρκούν για την εξυπηρέτηση των δανείων και των μισθών και των

συντάξεων, τότε δεν θα διατάσει να προτάξει τους μισθούς και τις συντάξεις των Ελλήνων πολιτών! Και αυτό ο απίθανος Σαμαράς το θεωρεί ντροπή! Ο ΙΔΙΟΣ, αλλά και όλο το μνημονιακό σύστημα, εξεγέρθηκαν διότι -λέει- ο Τσίπρας, με τη συγκεκριμένη επιστολή, εξέθεσε την αξιοπρέπεια της χώρας, αλλά αποκαλύπτεται εξ αυτής, πως έλεγε ψέματα στον ελληνικό λαό ότι δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα με τους μισθούς και τις συντάξεις. Πρώτον, η συγκεκριμένη επιστολή δεν ήταν ανακινώσιμη, καθώς ήταν αυστηρά προσωπική προς την Άγκελα Μέρκελ. Δεύτερον, στην επιστολή δεν λέει πουθενά ότι υπάρχει πρόβλημα με τους μισθούς και τις συντάξεις. Πρόβλημα υπάρχει για τα τοκοχρεολύσια των δανεικών και, από ό,τι αποδείχτηκε, η συγκεκριμένη απειλή λειτούργησε και συντέλεσε στην εσπευσμένη πρόσκληση του κ. Τσίπρα στο Βερολίνο. ΤΙ ΕΚΑΝΕ ο Σαμαράς στα δύομισι χρόνια της πρωθυπουργικής του θητείας; Πότε απείλησε -εμμέσως έστω- τους δανειστές για να αλλάξουν την καταστροφική συνταγή προς την Ελλάδα. Ποτέ! Ποτέ, διότι ήταν όρος για την ανάληψη της εξουσίας στην Ελλάδα. Και όταν οι δημοσιονομικές υποχρεώσεις δεν έβγαιναν και οι τρώικανοί ζητούσαν περικοπές σε μισθούς και συντάξεις, η απάντηση Σαμαρά ήταν: ναι σε όλα. Στα δύομισι χρόνια της πρωθυπουργίας Σαμαρά, σχεδόν ποτέ δεν συγκλήθηκε το υπουργικό συμβούλιο και ποτέ δεν έγινε κοινή σύσκεψη των οικονομικών υπουργείων για τον καθορισμό της τακτικής και στρατηγικής της κυ-

βερνητικής πολιτικής. Κυβερνούσαν οι δανειστές. Η μόνιμη εντολή του Σαμαρά προς τους υπουργούς ήταν: βρείτε τα γρήγορα με την τρόικα! ΑΥΤΟΣ ο ανίκανος και αμοραλιστής πολιτικός, έριξε ένα δάκρυ θραυσδειλίας όταν ένα σημαντικό μέρος του κόμματός του τον αμφισβήτησε. Δούλευε -είπε- 24 ώρες το 24ωρο επί επτά ημέρες την εβδομάδα και παρ' ότι κινδύνευσε το μάτι του, αυτός δεν ανέκοψε ρυθμούς, για την Ελλάδα ρε γαμώτο. Για την Ελλάδα που απέκλινε ιλιγγιωδώς, πλησιάζοντας τους μέσους όρους της Βουλγαρίας στους οικονομικούς δείκτες! Το πώς και γιατί αυτός ο σύγχρονος ήρωας αποδοκιμάστηκε από τον ελληνικό λαό και αμφισβητείται από το κόμμα του, δεν τον απασχολεί καθόλου. ΔΥΣΤΥΧΩΣ, στον στενό φιλικό ή οικογενειακό του κύκλο δεν φαίνεται να υπάρχει κάποιος που νοιάζεται πραγματικά γι' αυτόν. Διότι εάν υπήρχε, θα τον συμβούλευε να αποσυρθεί από την ενεργό πολιτική το ταχύτερο δυνατόν και καλύτερη αφορμή από την ήττα στις εκλογές της 25ης Ιανουαρίου δεν θα βρει. Όσο επιμένει να κρατάει τη θέση του προέδρου της Ν.Δ. νομίζοντας ότι ο ελληνικός λαός δεν έχει μνήμη ή δεν μπορεί να συγκρίνει τη θητεία Σαμαρά με τη νέα διακυβέρνηση Τσίπρα, τόσο περισσότερο θα μεγαλώνει τον λογαριασμό που θα κληθεί να πληρώσει ενώπιον του ελληνικού λαού.

ΕΘΝΟΣ

Μετά τη συνάντηση

Δεν κατέληξε σε εντυπωσιακά αποτελέσματα η επίσκεψη στο Βερολίνο και η συνάντηση του Έλληνα πρωθυπουργού με τη Γερμανίδα καγκελάρια, αλλά ούτε και αναμενόταν να συμβεί κάτι τέτοιο. Προσπάθεια προσέγγισης των δύο πλευρών και άμβλυνσης των μεταξύ τους διαφορών ήταν και ως τέτοια εξελίχθηκε οπωσδήποτε θετικά. Αν μη τι άλλο, φάνηκε ότι υπάρχει η σχετική διάθεση και τα περιθώρια βελτίωσης είναι μεγάλα, αν φυσικά υπάρξει και η ανάλογη συνέχεια. Εκεί που κυρίως θα πρέπει να σταθούμε είναι στο ότι η Α. Μέρκελ ξεκαθάρισε ότι οι όποιες αποφάσεις για το ελληνικό πρόβλημα είναι υπόθεση αποκλειστικά και μόνο του Eurogroup και των δανειστών μας, που θα κρίνουν με βάση την αξιοπιστία και την απόδοση των μεταρρυθμίσεων και των όποιων άλλων μέτρων παρουσιάσει η ελληνική πλευρά. Προφανώς οι προθέσεις της κυβέρνησης κινούνται πλέον προς την κατεύθυνση της αποδοχής της προκαθορισμένης πορείας, αφού μέχρι και διαβεβαίωση δόθηκε από τον πρωθυπουργό ότι τίποτα από όσα θετικά έγιναν στα πέντε προηγούμενα χρόνια δεν πρόκειται να γκρεμιστεί. Η δημοσιονομική προσαρμογή θα ολοκληρωθεί, αλλά με δικαιότερο τρόπο από αυτόν που μέχρι τώρα εφαρμόστηκε. Είναι ένας στόχος για τον οποίο αυτομόνη δεν μπορεί να υπάρξει αντίρρηση. Και μακάρι να αποδειχθεί εφικτός. Αλλά μετά το πολύ σωστό άνοιγμα του πρωθυπουργού προς τη γερμανική πλευρά διαφαίνονται και άλλες δυνατότητες, τις οποίες ίσως θα πρέπει να αξιοποιήσει. Κανένα μέτρο και καμία μεταρρύθμιση δεν θα είναι αποδοτικότερη στα μάτια των εταίρων και δανειστών μας από τη διαμόρφωση ενός μεγάλου εσωτερικού ευρωπαϊκού μετώπου. Κι αυτήν την προοπτική μπορεί και οφείλει να την επιδιώξει ο Α. Τσίπρας. Στο χέρι του είναι, αν απευθυνθεί με ειλικρίνεια και ευθύτητα στα άλλα φιλοευρωπαϊκά κόμματα.